

Redaktør: M g r. I r g e n s. Medarbeidere: Mgr. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrid Undset, Lars Eskeland

„St. Olav“ utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontor eller direkte, skriftlig i ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt. for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Opsigelser må være eksp. ihende senest 14 dager før hvert kvartalskipte. Annonser må være innsendt innen søndag aften, manuskript innen fredag aften.
„St. Olav“'s telefoner: Redaksjon og ekspedisjon: 23743 Redaktøren privat 14161 Redaksjonssekretæren fru Vanberg privat 30487 — „St. Olav“'s ekspedisjon og forlag „Akersveien 5 I, åpent torsdage fra 10—2 og 4—7. Lørdager fra 10—1. De øvrige dage fra kl. 10—4 Utbetalinger kun tirsdag kl. 3—4.

INNHold: Hvitesøndag. — «Og hvad kan både du og jeg -?» — Den katolske Kirke i Kina. — Stalins virkelige ansikt. — Våre barn. — En verdenscentral for «Katolsk aksjon». — Bokanmeldelse. — Herhjemme.

Hvitesøndag.

Denne søndag har fått sitt navn av det at Oldkirkens katekumener eller nydøpte på den dag avla den hvite kledning de var blitt iført under dåpen Påskeaften. Denne skikk falt bort etterhvert som kristendommen vant utbredelse og kristne foreldre lot sine nyfødte barn bli døpt, forat de fra den spedeste alder av skulde være Guds og Kirkens barn.

Siden er det blitt skikk på mange steder å la barnenes første hellige kommunion foregå på denne dag. Og småpikene ialfall er klædt i hvitt, så der ved bærer søndagen fremdeles med rette sitt oldkirkelige navn: Dominica in albis. Og den gjør det enda mer av en annen og dypere grunn. De små som på denne dag får adgang til Herrens bord vil som regel ha bevart sin dåpsnåde ren for store synder ialfall, eller i ethvert fall vil de ha forbedret sig til den store dag ved et opriktig og godt skriftemål, så de renses og fri for synd kan forenes på den inderligste måte med Jesus, den store Barnevenn.

Utenfor den katolske Kirke står man ofte forbausende uforstående overfor dette med barnenes tidlige altergang, den oldkirkelige praksis som Pave Pius X gjeninnførte for en menneskealder siden. Men det burde være klart for kristen tankegang at denne fremgangsmåte er evangelisk i ordets dypeste og sanneste mening. Evangeliene bærer jo tydelig vidnesbyrd om hvorledes Jesus ikke alene åpnet Guds rike for de små, men likefrem gav dem

en slags forrett i sitt rike: «La de små barn komme til mig og hindre dem ikke, for Guds rike hører slike til. Sannelig sier jeg dere: Den som ikke tar imot Guds rike som et lite barn, skal ingenlunde komme inn i det». Og Markusevangeliet tilføier: «Og han tok dem i favn, la hendene på dem og velsignet dem».

Den katolske Kirke handler derfor i full overensstemmelse med sin Herre og stifter når den kaller de små frem til kommuniensbenken. De er blitt forberedt til dette store skritt, dels ved den kristelige oppdragelse de har fått i sine hjem og dels ved den særlige veiledning de har fått de siste måneder før den 1. kommunion.

Og med kommunionen som de så begynner å motta regelmessig kommer de i direkte kontakt med den store Pedagog. Og Han taler så til deres forstand og hjerte, eftersom de evner å fatte, og stille, men sterkt gjør Frelserens innflytelse sig gjeldende i disse barnesinn.

Og erfaringen fra denne siste menneskealder har tydelig vist at barnekommunionen har vært til stor velsignelse. De små venner sig til å søke personlig samliv med Jesus og med tanken på den store nåde som skjenkes dem i kommunionen, strever de bevisst etter å leve slik som Jesus vil. For å glede Ham blir de lydige, flittige, hjelpsomme og villige til å bringe små — for dem kanskje store — ofre som de av takk til den store Barnevenn føler sig drevet til.

Men er Hvitesøndag således en lys og skjønn dag, full av store forjettelser om kristent liv i årene fremover, så er den også en dag med et alværlig budskap til de voksne — om ikke å forarge disse små! Barnekommunionen forutsetter at foreldre og andre gir barnene det gode eksempel — bl. a. ved på oldkirkelig vis å være ivrig med å søke til Herrens bord. Barnene tar det alvorlig nok, bare de voksne gjør det også!

Det kan ikke beskrives hvad det er for en vinning for en familie at foreldre og barn hyppig kan samles ved kommuniensbenken. Der vokser de i innbyrdes kjærlighet samtidig med at de mer og mer forenes og likedannes med Herren og deres livsfellesskap bygges op på den største realitet som finnes i denne verden, og de bånd hvormed de knyttes til Jesus knytter dem fastere sammen innbyrdes for tid og evighet.

„Og hvad kan både du og jeg - ?“

En liten gammel dansk barneviser ender med følgende to linjer:

— «og hvad kan både du og jeg —?
tie stille! tie stille!»

det synes som om dens forfatter ganske rolig går ut fra at det er da den letteste oppgave i verden som alle kan — nemlig den å tie stille. Men har han rett? Og — er det riktig å tie stille? Har taushet noen betydning eller overhodet noen verdi?

Sikkert! Tenk f. eks. på alle de ganger hvor folket i taus lydighet har etterkommet øvrighetens forordninger og derved skapt fred og orden hvor situasjonen truet med å gli ut i kaos. Eller på hvor mange ganger fedrelandet er blitt reddet fordi soldatene adlød sine ledere — en hær hvor denne absolutte disiplin mangler er jo ikke noen hær. Men taushetens gave finner vi ikke bare i lydighetens skikkelse, hos de underordnede — historien har nok av beviser på hvorledes de største menn har nådd sitt mål ved hjelp av en konsekvent gjennomført evne til å kunne tie — og handle.

Men — er dette nu ikke undtagelsestilfelle? Har Skaperen ikke gitt oss talens gave for at vi skal bruke den?

Jo, selvfølgelig er sproget en vidunderlig gave — ved hjelp av det kan vi jo utveksle tanker, ideer, drøfte problemer og uttrykke følelser — uten det vilde det jo overhodet ikke finnes noe samfundsliv. Men allikevel er det meget, meget ofte — skjønt ikke på langt nær ofte nok! — at vår samvittighet hvisker til oss: «nu er det ikke tiden å tale, men å tie stille!» Ansikt til ansikt med døden har vi jo intet vi skal ha sagt — og den dypeste smerte og innerligste medlidenhet legger ikke momentant en svada av ord og setninger på våre lepper — tåren i øiet og et fast hjertevart håndtrykk sier meget mer. Den som alltid har de mange ord til sin rådighet får lett ry for å være et tomt menneske uten finere, dypere følelser. I smerten og sorgens time hyller menneskelig lidelse sig i taushetens kåpe.

Men heller ikke den ekte, innerlige glede, den

sanne forståelse, den store lykkefølelse trenger mange ord for å utløses — også disse utfolder sig best i taushet — ikke for intet taler man om «den stille lykke» som noe attråverdige. De beste mennesker har arbeidet, forsket, skapt i det stille og har i taushet satt sitt liv inn på oppfyllelsen av sitt kall.

Men hvad sier nu kristendommen om tausheten?

Mer enn en gang leser vi jo i den hellige skrift at de kristne må bekjenne sin tro, må tale — hvis Fadren i himlen engang skal kjennes ved dem. Apostlene fikk i oppdrag å lære og forkynne. Utrettelig virker Paulus for Herrens ord og skriver til sin disipel og medarbeider Timoteus: «Forkynn ordet! vær rede i tide og utide!» Til Titus som arbeider i Kretas tunge misjonsmark, skriver han: «Det finnes særlig mellom jødene, mange gjenstridige som farer med tomt snakk og forvirrer folket. Disse må bringes til taushet ved utrettelig forkynnelse av evangeliet».

Men — se nu til Kristi eget liv. Mer enn vi igrunden ofte legger merke til er det et liv, hyllet i taushet i sin første begynnelse. Kun en gang brytes denne taushet: overfor de lovkyndige i templet i Jerusalem. Sin offentlige virksomhet innleder Frelseren i ørkenens tause avsondrethet — mellom sin lærergjerning trekker han sig stadig tilbake til nattens stillhet og fjellenes ensomhet. Kan vi noengang glemme det billede som evangeliet viser oss av hans møte med sine bysbarn fra Nasaret, som først overøser ham med anerkjennelse for umiddelbart etter å bli så rasende at de er rede til å forstøte ham fra alt menneskelig samfund? De trenger denne «Josefs sønn» like til den ytterste kant av det fjell, som byen er bygget på, for å styrte ham ned i avgrunnen — stillingen er farlig og det må anees for tilrådelig med noen gode og vennlige ord å bringe disse lettbevegelige mennesker til fornuft. Men nei! «Stilltiende gikk han inn iblandt dem og dro bort!» Guds taushet!

Gud taler ikke når mennesker vil og som de vil! Hans måte å tale på er av en egen art. Da Judas forrådde sin herre og mester rettet denne

kun et enkelt kort spørsmål til ham — da så menneskene utskjeldte ham, hånede og pinte Frelseren, taug han. Foran domstolen taug Kristus til alle de falske vidners usanne beskyldninger mot ham overfor det høie råd — eller han svarte ganske kort ved selv å stille et spørsmål. Herodes fikk overhodet ikke noe svar.

Gud tier! Hvem kan måle denne taushets dybde? Den allmektige Gud hylder sig i dødens taushet — og denne taushet rekker frem til mennesker som ikke har forstått hans ord og hans undere fordi de oppfattet dem for utvendig. Det er i sjelens taushet at Gud har nærmet sig helgenene og det er i taushet at de har fulgt ham på de glatte veier og de stenete stier.

Urkirken anerkjente taushetens verdi. I sin avhandling om en kirketjeners plikter, dette første forsøk på en systematisk fremstilling av den kristne morallære, skriver Ambrosius gjentagende ganger om tausheten. Han sier at dens oppgave er å bevare det indre menneske så det ikke omkommer ved sitt eget sverd — vi må ikke ved vår tale og ved innholdet av vår tale plette vår samvittighet — «ellers vil vi bli pisket av våre tankers stille bebreidelser og vår samvittighets dom — og vi blir pisket også av vår tunges svøpe når vi taler ting hvis lyd sårer vår ånd og flenger vår sjel». Likeledes skriver han at taushet hjelper til å bevare den indre ro og gir kraft til ikke å la sig ophisse av falske beskyldninger. Men en kristen må være oppmerksom på at dette koster anstrengelse, ti motstanden legger nemlig gjerne en helt annen betydning i vår taushet. Han tror vi tier fordi vi er nødt til det, fordi vi er underlegne, og vi merker hans forakt. Den bevisste, viljebestemte taushet, Kristi egen taushet, forstår han ikke.

Den hellige Benedikt tok tausheten op i sine ordensregler og det ikke bare som et ledd i den ytre samfundsorganisasjon, men også for det indre sjel-livets skyld. Ydmykhet opnås kun gjennom taushet — en munk skal vente i stillhet og ikke tale før der rettes et spørsmål til ham. Og ennå mer: en munk skal kunne bære urett i taushet og tålmodig selvbeherskelse. Som bevis for riktigheten av dette citeres fra det gamle testamente ordet: «død og liv står i tungens makt». Men man må allikevel ikke glemme ordenens sunde grunnregel: hvad som er nødvendig og godt skal man tale og spørre om. «Men lettferdig eller tidspillende eller hånende tale fordømmer vi alltid og overalt og tillater ikke at en disipler åpner munnen til dette!»

Den gamle Kirkes ledende menn blev stadig tvunget til å skulle ta stilling til ny lære, som opkom fra enkelte personer eller fra hele retninger. I ord og skrift, på synoder og konsilier forsøkte man å holde Kirkens lære ren og innprente den kristne moral i det daglige liv. I dette arbeid bistår anakoretene og munkene. De lærer ikke, de preker ikke, de skriver ikke, men de går ut i ørkenene og på de øde steder — og tier! De forsaker og frasier sig alt og i tausheten åpner de sig for Guds stem-

me. I dette kom der ingen forandring, selv om de enkelte eneboere sluttet sig sammen i ordenssamfund.

Basilius, Gregor av Nazianz, Gregor av Nyssa og Johannes Kyrstostomus, ved siden av Atanasius det fjerde århundres største og mektigste greske kirkefader, var alle munkar en tid av sitt liv og lengtes selv som biskoper tilbake til det tause, stille virke i ensomheten. I sin sørgetale over søsteren Gorgonia sier den hellige Gregor av Nazianz: «Hvilken tale var så rammende som hennes? Og hvor finnes en taushet så forstandig som hennes? Og da jeg nettop nu taler om taushet vil jeg fortelle som karakteristisk for den at den er en pryde for kvinnen selv og passende for alle tidsaldre. Hvem øste så mange krefter av inspirasjon og av egen Gudserkjennelse som hun? Og dog: Hvem talte så lite som hun og holdt sig så godt innenfor de grenser som religionen har opstukket for kvinnene?»

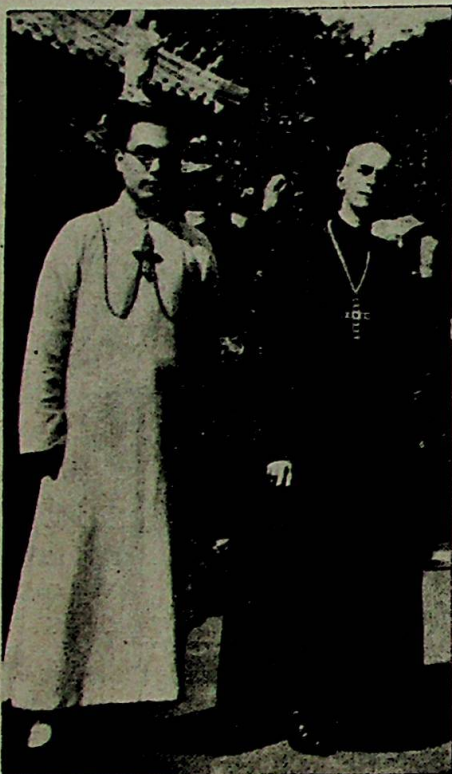
Taushet og kristendom! I mangt og meget ligner vår tid og urkristendommen hverandre — atter nu gjelder det et enten-eller, et for eller imot Kristus! Kan vi da komme forbi tausheten? Nei! og atter nei! Ti Gud avslører sig kun i det skjulte i sjelens dyp. Kun ved å stige ned i de dype og skjulte lag i sin sjel — i erkjennelse av sine egne feil, sitt eget vesen, sin egen karakter og all dens mangelfullhet og av Guds nåde som den eneste kraftkilde — kan en kristen møte Gud og få oppleve som en konkret realitet: «ikke jeg lever, men Kristus i mig». Men dertil er taushet, konsentrasjon, meditasjon og atter taushet en uomgjengelig nødvendighet.

«Der er en tid til å tale og en tid til å tie!» Disse Bibelens ord er den klare ledestjerne for hver den som begir sig ad mystikkens såre vanskelige og såre farlige renselsesvei. Ti denne stillhet gjør lydhør for Kristi stemme — ikke alene i sjelens dyp, men overalt. Den toner til den tause gjennom medmenneskers ord og ferd og den fornemmes i alt som skjer ute i den store verden. Tidens begivenheter blir alle de tegn hvis virkelige betydning i sannhetens rike, Guds rike den «som er blitt stille i sig» formår å tyde.

Den store danske filosof Sibbern har skrevet i sin bok «Gabrielis brever» disse skjønne linjer: «Der er underfull livsmusikk overalt — det gjelder kun om å bli stille «i sig og lytte efter». Den «livsmusikk» han taler om finner han i naturens store orkester — men vi kristne vet om en ennå underfullere livsmusikk: tonen fra himlen, Guds egen røst — kjærlighetens, sannhetens og godhetens stemme. Er det ikke verd en kamp med vår egen taletrengthet for å opnå å kjenne denne stemme og høre den overalt? Er det ikke verd «å vorde stille i sig» når lønnen blir å handle ut fra det absolutt sanne og godes inspirasjon fremfor fra vår egen lille subjektive mening om hvad som er riktig og galt?

Den katolske Kirke i Kina.

Biskop Yu-Pin og erkebiskop Zanin.

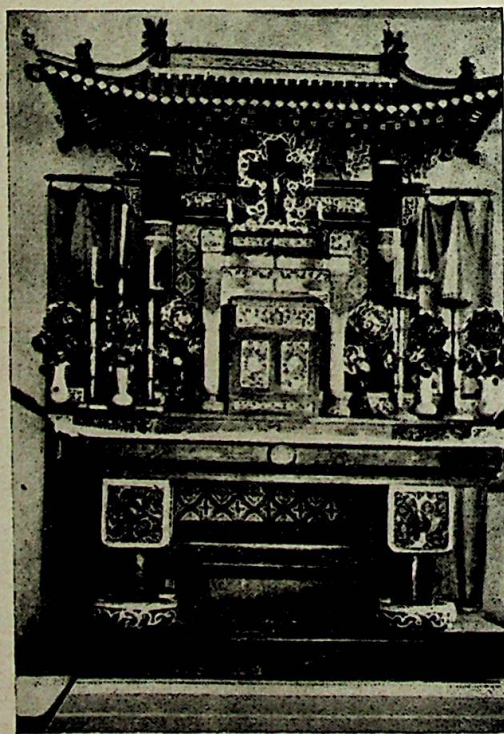
Mgr. Paul Yu-Pin, biskop av Nanking, har skrevet en meget interessant redegjørelse over den katolske Kirkes stilling i sitt land, hvorav vi her gjengir det viktigste. Av de 30 katolske biskoper i Kina er de 25 kinesere. Landets innfødte presteskap har over 1800 medlemmer, hvorav midlertid mange er blitt drept under krigen. I de siste måneder har også tilgangen av nye prestestuderende vært helt stanset — seminariene er lukket og elevene spredt for alle vinde.

Inntil juli ifjor var det et sterkt opsving i katolisismens utbredelse, takket være regjeringens velvillige holdning og kommunismens nederlag. Den katolske kirke svarer nemlig til befolkningens trang og ikke minst til den intellektuelle del av den, og både den apostoliske delegat erkebiskop Mario Zanin, og jeg hadde den glede å kunne føre flere professorer ved statsuniversitetet til den. På alle universiteter, høiere skoler, og folkeskoler blev der gitt katolsk undervisning og katolsk litteratur var å finne i alle biblioteker. Maritains filosofiske verker var utkommet på kinesisk og hadde fått utførlige anmeldelser i kinesiske aviser og tidsskrifter. Regjeringschefen, marsjall Tscang - Kai - Schek er selv kristen og har alltid sammen med de øvrige regjeringsmed-

lemmer offentlig anerkjent kristendommens oppbyggende kraft og bedt om misjonens medarbeiderskap ved det nasjonale gjenopbygningsverk.

I de siste åtte måneder har krigen lammet alle våre bestrebelse. I de inntatte provinser er alle kirker, skoler, sykehus, klostre og misjonærenes bolig blitt plyndret eller ødelagt. En biskop og mer enn 20 misjonærer er drept og talløse kinesiske prester er blitt mishandlet av de udisiplinerte japanske tropper. Over 100 åpne byer og landsbyer er langt i ruiner ved luftangrep, og ofrene er for det meste kvinner og barn. Jeg selv har vært vidne til bombardement av jernbanetog og hørt hundrer av såredes og døendes smertenskrik. Jeg har overvært bombardementet av fredelige fiskerfartøier — og stadig var fiendens argument at det var en militær nødvendighet.

Japanerne påstår at de kun vil bekjempe kommunismen i Kina. Men siden 1936 finnes det så å si ingen kommunisme hos oss. Ut fra hele sin tradisjon er det kinesiske folk antikommunistisk, og Tchang-Kai-Schek ansees av kommunistene som deres uforsonligste motstander. Jeg kan forsikre at det idag ikke finnes noe kommunistisk parti i Kina — men den japanske invasjon kan lett ha tilfølge at den kommunistiske fare blusser op igjen. Jeg frykter for at Japan kommer til å drive Asia i Sovjet-Russlands armer. Og hvad skal det da bli

Alter med tabernakel i kinesisk stil.

av våre misjoner? Gud bevare oss for en slik katastrofe!

Men verden ser idag med likegyldighet på det kinesiske folks lidelser og vil ikke erkjenne den truende fare. Selv om en katolikk overfor den kinesisk-japanske konflikt kan holde sig politisk nøytral, så er det ikke mulig at han kan være det moralsk når det dreier sig om et helt folks eksistens.

I tilslutning til dette varme patriotiske oprop er det av interesse å lese hvad dr. Klara Fassbinder skriver om den katolske Kirke og det nasjonale i Kina, og som kaster et klart blikk over den katolske Kirkes respekt for hvert lands nasjonale individualitet og den varsomhet hvormed den i våre dager arbeider på misjonsmarkene — så helt i motsetning til den herskersyke som dens motstandere beskylder den for.

Dr. Fassbinder meddeler at allerede i det 17 århundre, da jesuittene kom til Kina, bar de mandarin-drakter som man kan se av billedene i jesuitterkollegiet i Zikawei ved Shanghai. De vilde betraktes som medlemmer av det folk som de skulde bringe de guddommelige sannheter. I Hangchow, en berømt utfluktssted utenfor Shanghai finnes enu det gamle kollegium og kirke, som pater Ricci har bygget. De viser en vakker blanding av europeisk og kinesisk stil som symbol på formælingen av det gamle og nye. På observatoriet i Peking står enu jesuittenes instrumenter fra den tid — ti da keiseren, «himmels sønn», var særlig interessert i utforskningen av stjernene kom misjonærene ham imøte og over den synlige verden førte de hans tan-

Maria med barnet, sett med kinesiske øiner.

«Hvad I gjør mot disse mine små —»

ker mot den usynlige. Og når jesuittene idag i Zikawei har en berømt værvarslingsstasjon, som har frelst utallige skib fra de ødeleggende taifuner, så er det kun en fortsettelse av gamle tradisjoner.

Imidlertid kom det jo til et fryktelig tilbakeslag fra dette første kristningsforsøk i Kina — i første rekke fordi europeerne ikke fortsatte den utstukne linje: å tilpasse forkynnelse form — selvfølgelig ikke dens innhold — etter landets skikk og bruk. Men allikevel var dette første arbeid ikke spilt — der finnes enu kristne familier, således den kjente Lo-Pa-Hong, som er misjonens beste støtte, og som gjennom alle århundrer har holdt fast ved kristendommen.

Da man i begynnelsen av det 19. århundre atter sendte misjonærer til Kina, forstod man som sagt ikke straks å tilpasse sig det nasjonale, hvad mange gotiske kirkebygninger vidner om, og som nu virker helt som fremmedlegemer i det kinesiske miljø. Men mer og mer vokste den erkjennelse at evangeliets forkynnelse i hvert land forlanger sin egen form — og i våre dager er misjonærene de beste beskyttere av verdifull nasjonal tradisjon.

Overalt i de kinesiske barnehjem er selvfølgelig de forkrøblede føtter avskaffet, men man har bibeholdt den kinesiske kvinnedrakt. I kirken vies de unge par efter det katolske ritual, men foran kirken venter den røde bærestol som skal føre bruden til mannens hjem, hvor de kristne foreldre eller hvis disse ikke lever da ordenssøstre avholder det foreskrevne bryllupsmåltid efter gamle former. Ved begravelser følges også de gamle skikker for så vidt de selvfølgelig ikke har noe med besvergelses el. l. å gjøre. I omgangsfroren med de innfødte iakttar man på det strengeste hele det gamle høflighetsceremoniell. I selve utformingen av gudstjenesten, i bønnene og sangen har man innstillet sig efter kinesisk smak. Nærmer man sig et buddistisk kloster eller en katolsk kirke, kan man på avstand ikke høre noen forskjell i liturgi-ens tonefall. Også når det gjelder kirkelige fester bruker man kinesiske forbilleder. Kineserne elsker således lys, og derfor har man f. eks. i Yenchowfu, Steyler-misjonsselskapets eldste biskopsete, utbygget en særlig vakker julefest. Ved inngangen til den biskopelige residens er det laget en provisor-

isk krybbe, hvortil den gamle biskop Henninghaus føres i en nattlig prosesjon. Alle de kristne deltagere i denne prosesjon bærer en brennende kjerte i hånden — og biskopen tar nu Kristus-barnet ut av krybben og bærer det, svøpt i et kostbart silkekjede gjennom rekkene av de kristne og inn i hovedkirken hvor der egentlige krybbe er. Mangfoldige hedninger har funnet veien til kristendommen ved å være tilstede under denne talende høitidelighet. Likeledes benytter man sig meget av dramatiske forestillinger av bibelske scener, da alle kinesere elsker teaterforestillinger og har lett for å opfatte troens budskap når de får det fremsatt på denne måte. Den kristne kunst i Kina er i det hele

tatt slått inn på nye veier. Det katolske universitet i Peking, opprettet av amerikanske benediktinere og nu ledet av Steyler-patre, er bygget med kinesisk takkonstruksjon, så det følger sig naturlig inn i by-billedet. Som patrenes huskapell benytter man et fordums hovedværelse i en fyrstelig bolig, hvor alt er blitt som det var — kun har man på det sted hvor slektstavlen var opreist, reist et alter. Mens man før kun fremstillet europeiske helgenbilleder bruker man nu kinesiske modeller, og det samme benyttes på parlamentene. Men selvfølgelig må det avvise når kineserne selv fremstiller Jesus og Maria med kinesiske trekk. Kinesere var jo dog ingen av dem!

STALINS VIRKELIGE ANSIKT

En demaskering ved fhv. russisk handelsråd Th. Budenko.

Fra sitt eksil i Rom, hvortil han er flyktet fra Bukarest i begrunnet frykt for Stalins bødler, har Moskvas forhenværende handelsråd i Rumensia, Th. Budenko, utsendt et skrift — dets originaltittel er «Enthüllung über Moskau» — hvori han, der som få andre kjenner Moskvas metoder til bunns, gir en autentisk og meget opsiktsvekkende beskrivelse av tilstandene i Sovjetrusland samt over sitt eget liv og sin flukt til Rom.

Straks i begynnelsen stiller Th. Budenko spørsmålet: «Hvem er Stalin? Hvem er denne mann som selv betegner sig som «folkets elskede fører?» Hvem er denne mørke eneboer i Kreml som gjennomfører sine grusomme sociale eksperimenter med samme lidenskapsløshet som en alkymist i middelalderen? Hvem er denne Stalin som for et folk på mange millioner er blitt innbegrepet av en tyrann og en bøddel?»

Og Th. Budenko, som nettop er undsluppet det stalinske helvede, besvarer selv spørsmålene med all ønskelig klarhet. Først forteller han i korte trekk denne mann fra Georgiens livshistorie — hvorledes han først vilde bli prest, men blev «revolusjonær» og tok det som eneste livsoppgave, idet han straks optok kampen mot zarismen. Og umiskenksomme mennesker la tølilene i hans hånd, fordi de beundret og trengte menn med primitivt mot og hjerteløs fasthet. Han forteller ennvidere at Stalin under borgerkrigen og inntil Lenins død i 1924 ikke spilte noen nevneverdig rolle hverken innenfor partiets ramme eller i statslivet — men da plutselig fikk den anledning, som hans ærgjerrighet og maktsyke lenge hadde hungret etter, til å gjøre sig gjeldende. Hvorpå han optok en lang og uforsonlig kamp mot Lenins «gamle garde».

Denne kamp om makten innenfor det bolsjeviske parti begynte umiddelbart etter Lenins bisettelse: «Blandt Lenins efterlatenskaper fant man et

«politisk testamente», i hvilket han gav en karakteristikk av sine nærmeste medarbeidere. Deri stod «at Stalin på grunn av sin uutholdelige diktatoriske karakter ikke kunde være fører for partiet.» Trotski og Sinovjev forsøkte straks å få dette testamente offentliggjort gjennom pressen — men Stalin krevet at det skulde hemmeligholdes for partiet for å lette hans vei til makten.

Stalins betydeligste og farligste motstander var Trotski og imot ham rettet han sitt hovedskyts. Etter at denne «dødsfiende av Lenismen og revolusjonen» var blitt utvist gikk Stalin igang med en planmessig utryddelse av alle sine politiske motstandere. Omgitt av sin militærklikk forkynte han en voldsom og diktatorisk innførelse av «socialismen» i Russland — og uten å ha noe som helst kjennskap til eller forståelse av det sociale og økonomiske livs lover understøttet denne klikk blindt despotens «generallinje».

Budenko går derpå over til å klarlegge sammenhengen mellom opprinnelsen til de grufulle massenedslaktninger i Moskva og Stalins personlighet samt det bolsjeviske systems vesen: «Stalins militaristiske kommunisme, som bragte landet hungersnød, ødeleggelse og terror kunde naturligvis ikke vinne ham mange tilhengere utenfor den lille Kreml-klikken — og han hadde ikke andre argumenter for sitt politiske program enn makt og terror, mens hans motstandere — de såkalte «opposisjonsførere» — opererte med alvorlige økonomiske og politiske bevisgrunner. De forutsa «at bolsjevismen vilde ta en katastrofal ende i Russland hvis man fortsatte med den stalinske politikk» — men «Stalin er en diktator av en type som verden ennå ikke har sett maken til. Han tåler ingen som helst meningstilkjennegivelser av andre med undtagelse av de som blindt og slavisk plaprer efter hans egen overbevisning».

For nu å rettferdiggjøre sine teoretisk uforsvarlige politiske anskuelser begynte Stalin å søke efter en anledning til å slette sine motstandere av jordens overflate. Og et utmerket påskudd fikk han i mordet på Kirow 2. des. 1934 — hans nærmeste venn og medarbeider i kampen mot «opposisjonen» Om dette skriver Budenko: «Despoten i Kreml nølte ikke et øieblik med å dra de største politiske følger av Kirows mord. Han fant i dette den ønskede anledning til å gå over til den ubarmhertigste terror mot alle sine motstandere innenfor «opposisjonens» rekke. Og fra dette tidspunkt av skriver sig den utrolige og umenneskelige forfølgelse i hele Sovjetunionen. Stalin utstedte på «bolsjevistisk aktpågivenhet» — en parole som ga rett til uinnskrenket anvendelse av nedskyting av alle som forekom makthavere i Kreml mistenkelig. Der begynte en periode av uhyrlige politiske prosesser, som ved sin grusomhet og gåtefulle mystikk satte hele den civiliserte verdens rettsbevissthet i oprør. Og da det sataniske verk lykkedes for Stalin i første omgang forledet det ham til å tro at han like så lett vil kunne utrydde resten av sine virkelige og innbildte motstandere. Og da begynte forhenget på Kremles blodige teater stadig å gå hyppigere op og ned for ustanselig nye blodige og parodiske «retts-scener».

Våre barn.

Av G. Garth-Grüner.

I anledning av Hvite Søndag bringer vi følgende vakre artikkel av den danske katolikk hoffjærgermester Garth-Grüner, som døde for kort tid siden. Dens emne har også bud til norske foreldre og er like aktuelt den dag i dag som da artikkelen blev skrevet for en del år tilbake. Vi gjengir den derfor til overveielse og den bør leses av alle — ikke alene av foreldre — ti ingen av oss når det i den behandlede problem kan komme til å gjelde oss, såsant vi som katolikker alltid er medansvarlig i den skjebne, som selv den minste av de små grenner på vintreet, lemmer på Kristi legem, kan bli utsatt for, uansett om vi er knyttet til barnet med blodets bånd eller ei. I denne henseende bringer nettop hoffjærgermester Garth-Grüners artikkel et slående bevis på hvorledes en sann katolikk bør stille sig — vi ser at han griper inn straks han får høre at en liten spaniers tro er i fare.

Iøvrig vil vi la de vakre ord tale for sig selv.

*

En venn som med sin frue var på reise i utlandet meddelte mig fornylig på et kort at de hadde adoptert en liten foreldreløs spansk gutt på 6 år.

I mitt svar bad jeg ham la gutten beholde sin katolske tro idet jeg tillike betonte hvilken hjelp i opdragelsen foreldrene da vilde ha — særlig i dette tilfelle hvor talen var om et barn med sydlandsk temperament. Men svaret lød at mitt ønske ikke kunde oppfylles

Under den høitidelige midnattsmesse julekveld hvor jeg satt omgitt av mine barn, falt plusselig mine tanker på den lille spanier, som ganske uskyldig blev revet bort fra den strålende guddommelige katolske Kirke og blev drevet ut i den protestantiske isørken hvor tvilen aldri får lov å dø.

Den tanke slo da ned i mig: hvis dine egne barn ved en eller annen ulykkelig hendelse, som i våre dager ikke er helt sjelden, skulde miste både far og mor — kunde de da ikke bli utsatt for noe lignende, omgitt som de da vilde være av kun protestantiske slektninger?

Selv om disse av pietetshensyn overfor foreldrene ikke vilde tvinge dem over i lutherdommen vilde de neppe betrakte det som noen ulykke om barnene ved kun å omgæes protestanter og ved besværlig adgang til sin kirke blev rokket i sin katolske tro og til sist helt mistet den.

Det gikk op for mig at denne fare var tilstede og at det var min plikt så langt det stod i min makt å avværge dette. Ti av alle ulykker som kunde ramme mine barn var ingen større enn den at de skulde miste sin katolske tro.

Ingen protestant hvor nær han så enn ved blodets bånd er knyttet til barnene og hvor vennlig sinnet han enn er mot dem — kan man betro omsorgen for de små hvis en god katolikk, som egner sig for det, vil påta sig ansvaret.

Her er et svelg befestet mellem katolikker og protestanter. Overfor den katolske Kirkes dype sannheter står det katolske barn helt forstående og hengivent mens protestantene står uforstående og ofte motvillig. Hvor lett kan derfor ikke av ukyndige hender knekkes en av blomstene i Herrens urtegård!

Selv om våre barn nu skulde miste sine foreldre vet vi at de vil være i de beste katolske hender — men jeg betrakter det som min plikt overfor mine trofeller, særlig blandt konvertittene, å peke på et punkt, som kan hende hittil — likesom for mitt vedkommende, — har undgått deres oppmerksomhet.

Så lenge vi lever søker vi jo å verne våre barn så godt vi formår, men vi må også gjøre vårt til at de efter vår død kan beholde det sikreste vern mot vanntroen: den hellige katolske Kirke!

En verdenscentral for „Katolsk Aksjon.“

Den Hl. Fader har forordnet opprettelsen av et «Centralbyrå for den katolske aksjon», som har fått sete i kongregasjonspalasset i Rom og står under kardinal Pizzardos ledelse, og iøvrig er gått inn i rammene av de øvrige virksomheter som ledes av den pavelige kurie. Byråets oppgave er å innsamle opplysninger fra hele verden om den katolske aksjons virke samt å studere de opdukkende problemer og meddele råd. Det skal være det mittpunkt

i hvilket alle erfaringer og foreteelser innenfor den katolske aksjon løper sammen og hvorfra råd og anvisninger kan utgå til alle verdenshjørner.

Det er den Hl. Faders ønske at biskopene «på denne måte skal få en betydelig lettelse i sitt arbeid på et så vesentlig område av sitt overhyrdervirke», og kardinal Pizzardo vil som president for denne nye central stå i stadig forbindelse med paven hvad alle de anliggender angår, som faller inn under byråets oppgaver.

Bokanmeldelser.

Kardinal Wiseman:

«Fabiola eller katakombernes kirke». Til norsk ved Severin Eskeland. (Lunde Forlag, Bergen).

Det er et meget fortjenestefullt tiltak nu å gi ut Wisemans prektige tidsbillede fra keiser Diokletians tid, i en lødig norsk sprogdrakt, i et utmerket utstyr — med gode bilder.

Som 9 — ni — års gutt, leste jeg i 1898 Wisemanns bok i en dansk oversettelse, jeg tror, fra 1857. —

Boken gjorde et meget sterkt inntrykk på mig og personene har levet med mig i disse 40 år, de er like levende som i 1898. Gjensynet med dem var gledelig og hjertelig. Helt fra barndomsårene oppe i Nordland, har *Fabiola Paneratus, Agnes, Mirjam, Cecilie* og *Sebastian*, levet i min erindring.

Romerne koblet i gamle dager stat og religionen sammen.

Enhver «forseelse» mot den statlige «autoritet» manifestert i keiserens person, var også en forseelse, nei, forbrytelse mot religionen —

Under nye kamprop og gamle metoder i forkledning er nye statsdannelser gått igang med å «ensrette» menne-skene, — å herske over samvittighetene» —

Problemet kan gi stoff til ettertanke.

Les Wisemans bok —

Den tilhører ikke døgnflueliteraturen, den har bud til alle leire.

J. H.

Herhjemme.

HS. HØIÆRVERDIGHET BISKOPEN er reist til utlandet. Han drog tirsdag fra Oslo til Bergen hvor han tok båten til Rotterdam. Han vil være tilbake igjen i slutten av mai for å være tilstede på St. Olavs Forbunds landsmøte i Pinsen. 1. Pinsedag vil Biskopen også meddele Fermingens sakrament i St. Olavs kirke.

Oslo. St. Josefsforeningen avholdt sin ordinære generalforsamling den 30. 3. 38. Arsberetning og regnskap blev oplest og godkjent, hvorefter valg av formann og styre fant sted med følgende resultat: Hugo Knudsen, formann, Olaf Andersen, viceformann, Isidor Bruce, kasserer, Peder Bongard, sekretær. Foreningen har sine møter hver onsdag aften, hvor alle katolske menn har adgang og er hjertelig velkomne. Møtene holdes i klubblokalet, Akersveien 5 II, kl. 20.30.

P. B.

Stabekk. Stabekk ledd av St. Olavs Forbund hadde 7. april møte med foredrag av sognepresten, pater Rommelse. Emnet var: «Pater Pro's liv og død i Mexiko.

Paterens gripende beretning, ledsaget av mange talende lysbilleder gjorde et dypt inntrykk på oss alle.

Pater Pro tilhørte Jesuiterordenen, og falt som offer for kirkehatet i 1927. Etterat kirkene blev stengt i 1926 fortsatte pater Pro sitt arbeide, leste den hl. messe, hørte skriffemål, holdt retretter overalt hvor han kom til, — på arbeidsplassen, i grubene, på gater o.s.v. — og også mange morsomme trekk hørte vi fra denne uforferdede prests virke. De fleste bilder vi så var fotografert av regjeringens fotografer! og har således virket mot sin hensikt; de har tvertimot bidradd til å øke vår kjærlighet til kirken og vår beundring og takk til de mange martyrer som gav sitt liv for vår hl. kirke i Mexiko.

Det interessante foredrag hadde samlet mange tilhørere. H. hiv, biskopen med flere geistlige var tilstede og aftenen blev ualmindelig hyggelig.

B. S.

Hamar. Fredag 25. mars holdt Hamar Lokalforening av St. Olavs Forbund sitt månedlige medlemsmøte.

Til møtet hadde som vanlig en del ikke-katolikker funnet veien.

Pater Vaneufville O. P. holdt i lett kåserende form et glimrende fremført foredrag om Frøya og et 13 dagers opphold ute i Trondheimsleden.

Det var i sannhet beundringsverdig alt hvad pateren på disse dager hadde rukket å høre, se og opleve; og en stor glede var det å merke sig med hvilken forståelse og respekt han karakteriserte disse armodens og slitets adelsmenn han kom i berøring med under oppholdet der ute i fiskeværene og i skjærgården i båt og under streiftog tilfots.

Efter foredraget kaffebord og utlodning til inntekt for lokalforeningen.

Tilslutt fremviste pateren en flerhet av Jesu parabler i en utmerket, — til dels gripende — film-fremstilling.

Efter at formannen i hjertelige ord hadde tolket forsamlingens takknemlighet for paterens besøk, avsluttedes møtet med avsyngelsen av «Før dagens siste lysning dør»,

— nk,

Trondheim. Søndag 27. mars holdt pater Goer et utmerket foredrag i vårt foreningslokale om pater Damien og hans virke blandt spedalske på Molukai-øen i det Stille ocean. Det var et interessant og gripende bilde pater Goer opplullet av pater Damians personlighet og hans virke, idet han også satte oss inn i befolkningens levevis og tenkemåte og de geografiske og etnografiske forhold i disse fjerne egner. Tallrike lysbilleder anskueliggjorde foredraget som vakte vår dypeste interesse, og hvorfor vi takket med ivrig applaus. Det er den slags foredrag som styrker vår katolske bevissthet.

F. L.

Redaktør: Mgr. Irgens.

K. Grønli's Bok- & Akoidenstrykkeri.
(Inneh. Alf & Johs. Grønli).